

De NUL: podium voor 'heel-Limburgse' esprit

door serve overhof

MAASTRICHT - Humor en esprit zijn te speels en te beweeglijk om in een confectiepatroon te worden geperst. Zij gedijen slechts dank zij aangeboren verschillen in klank en kleur en zich mild aftekenende gradaties in toon en accent. Op groot-Limburgse schaal wordt dat nu reeds zeventien jaar lang overtuigend gemanifesteerd tijdens de dienstviering van de narrenuniversiteit Limburg, de NUL. Dat gebeuren is stilaan uitgegroeid tot een onmiskenbaar „elitaire” happening. Alleen al door het feit dat veelal slechts het puikje van Limburgse levenskunstenaars wordt uitgenodigd een proeve van openlijke meditatie af te leggen ten overstaan van een „heel-Limburgs” publiek, dat zich sinds jaar en dag niet van zijn stoel laat dringen.

Manjefieke rector ir. Piet Niessen tapt uit een verbaal ander vaatje dan zijn voorganger drs. Jo Hansen. Minder zwierig en meer „terzake”, maar intussen in deze karakteristiek volledig door alle „nullen” geaccepteerd. In zijn diesrede dwaalde Niessen ook ditmaal vrijmoedig door het Limburgse land en het Limburgse leven, met zalvende spot de vinger leggend op gebeurtenissen die de Limburgse gemoederen misprijzend of verwachtingsval hebben beziggehouden, gehouden. Even stapte hij ook de vaderlandse actualiteit binnen. Onder meer met een beschouwing van het banenplan van Den Uyl. Rector Niessen signaleerde binnen eigen horizon een groot aantal banen: „Pierre Cnoops heeft een echte loop-baan, de gouverneur een draf- en renbaan, de burgemeester van Echt een schietbaan, die van Valkenburg een golfbaan en Den Uyl die heeft voor zichzelf een (van)Agtbaan op het oog...”

Zeker zo vaak en zo lang als de manjefieke rector is tijdens diesvieringen van de NUL ook professor Pierre Cnoops aan het woord. Naar een geheel eigen procedé, met halve hoofd- en hele bijzinnen, pleegt hij

promovendi en optredende gasten in- en uit te leiden, virtuoos improviserend en ad rem inspelend op onvoorzien situaties. Het sterkst is deze NUL-prof in zijn bejegening van aanwezige autoriteiten en onvertrefbaar lijkt hij zelfs in zijn traditionele „avondgebed”. In voorgaande jaren placht Cnoops op ongezette tijden de schijnwerper te richten op mr. R. van den Biggelaar, voorzitter van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Limburg.

Dit keer mocht hij deze nog prille Limburgse prominent naar het spreekgestoelte leiden voor diens promotie tot doctor humoris causa. Zich presenterend als „gastarbeider uit Holland” praatte mr. van den Biggelaar een veelvoud van de magische spreektijd van elf minuten vol met onthullingen over eigen verleden en universitaire heden. De RL-studenten noemde hij „best geschikt en redelijk gezagsgetrouw”. „Als ze het station in Maastricht zouden willen bezetten, zouden ze, geloof ik, eerst een perronkaartje kopen en als eentje zou ontdekken dat dit allang niet meer nodig is, weet ik zeker dat zij een meermanskaart naar Schin op Geul zouden ne-

men”, en over gouverneur Kremers onder andere: „...die heeft natuurlijk makkelijk praten. Als je al commissaris van de koningin bent, wordt je makkelijk commissaris van een paar grote bedrijven, niet? Goed koninklijk voorbeeld doet goed volgen...” Mr. van den Biggelaar sloot zijn promotie-„buut” af met in de gebouwen van de rijksuniversiteit werk- en bibliotheekruimte aan te bieden aan het Limburgs Volkskundig Instituut, dat - net als de NUL - een schepping is van het dr. Winand Roukensfonds.

NUL-symfonie

Op een wel zeer unieke manier haalde ook de bekende, uit Maastricht stammende orkestleider en trompettist Willy Schobben de doctorstitel binnen na een amusante proloog van NUL-professor Theo Bovens.

Geen referaat vol grappen en kwinkslagen, maar een speciaal door Schobben gecomponeerde „NUL-symfonie” met als dominanten het officiële en het „alternatieve” Maastrichtse volkslied en dat van Limburg. Een zestien „schobbiakken” tellende band deed de zaal bijkans uit zijn voegen barsten en zweepte het publiek op tot enthousiaste bijval. De „Mestreechter blaaskapel”, die zich had ontpopt als volgzzaam huisorkest van de NUL, kon enkele minuten verdiend op non-actief gaan.

Op academisch niveau bewoog zich ook het Roermondse duo Noud Reijners en Marcel Wings, dat met patriotistische trots zijn vaderstad en enkele van haar hoogwaardige tradities bezong. Het leverde Noud de doctorstitel op en Marcel die van doctorandus.